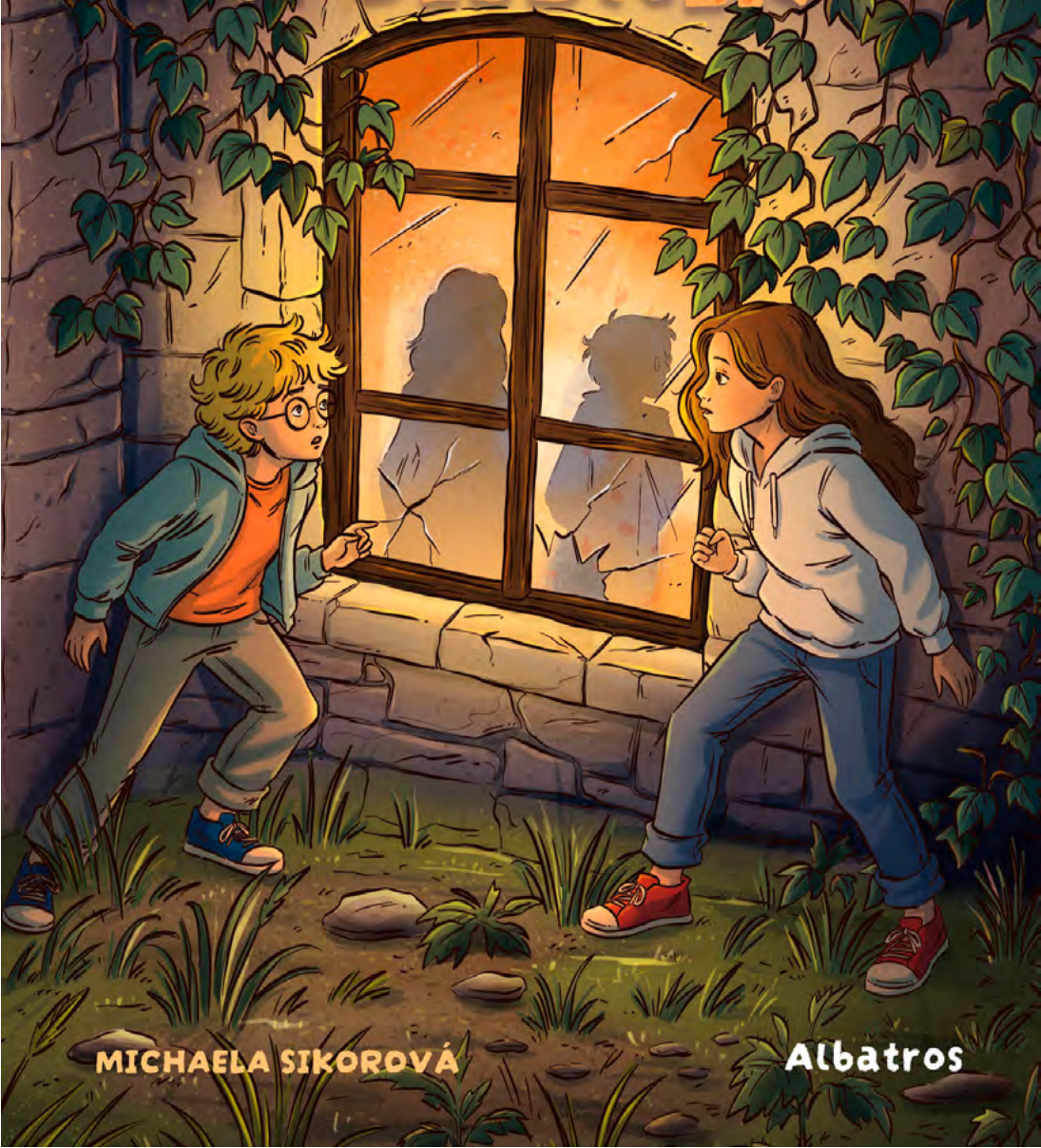

TAJEMSTVÍ 20. POLEDNÍKU

MICHAELA SIKOROVÁ

Albatros

Tajemství 20. poledníku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Sikorová

Tajemství 20. poledníku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAJEMSTVÍ 20. POLEDNÍKU

MICHAELA SIKOROVÁ

Albatros

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

© Michaela Sikorová, 2026

Illustrations © Pavla Filip Navrátilová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-00-08348-3

ISBN e-knihy 978-80-00-08368-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08369-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-08367-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

NOVÁ ŠKOLA

Mariana leží v posteli ve svém pokoji a kouká do stropu. Nemůže usnout. Možná má žízeň. Chvilí se nad tím zamyslí, ale čím víc o tom přemýšlí, tím si je jistější, že se nutně potřebuje napít. A tak vstane a plíží se předsíní ke koupelně. Napije se z kohoutku. Hlavně, aby ji rodiče neslyšeli. Nemá ráda, když se jí máma vyptává, jestli nemůže spát. Co je to za otázku, probůh? Kdyby mohla spát, tak by přece spala. Je jí dvanáct. Proč se k ní pořád chovají, jako by byla malé dítě?

Dveře do obývacího pokoje jsou na škvíru pootevřené, a tak Maja slyší, jak se rodiče o něčem vzrušeně dohadují. Zastaví se a soustředěně se zaposlouchá. Jasně slyší, jak táta říká:

„... já sám jsem to ještě před týdnem nevěděl. Vždyť víš, jak se to semlelo narychlo. Říkám ti, že ta nová šéfová je úplně šílená. Je posedlá tím, dostat mě z téhle pobočky. A to místo, na které mě mají přeložit, je výborné. Finančně si polepšíme a uvidíš, že Maja si rychle zvykne. Vždyť školní rok v podstatě ještě ani nezačal...“

Cože? Co to říkáš? Na co si má rychle zvyknout? Marianou projede zima od prstů na nohou až ke konečkům vlasů. Trochu se otřeše. Stojí bosá jen v pyžamu na dlaždičkách v předsíní jejich starého domku v Pace a snaží se pochopit, o čem se její rodiče baví. Nemůže se mylit. Slyší tátu úplně zřetelně.

„... V té nové škole je to domluveno na příští týden. Nemáš se čeho obávat. Oběma se vám bude v Praze líbit...“

Nic dalšího Maja slyšet nepotřebuje. Sklesle se vrátí tmavou chodbou po studených dlaždičkách zpátky do svého pokoje. Zaleze pod deku a teprve teď si uvědomí, že jí asi musí být opravdu strašná zima, když se třese po celém těle. Příští týden? Mariana si představuje, jak stojí před třídou plnou cizích dětí, kolem ramen ji drží nějaká cizí učitelka a nazývá ji „novou kamarádkou“. Rozbolelo ji v krku jako při angíně. Tu bolest zná. Přichází vždycky, když se o ni pokouší pláč. Ztratí všechny kamarádky. *Nééé! Ach jo! A co lyžování a parta v lyžáku? Z Paky je to na hory kousek. Ale z Prahy? A co Monča? Kamarádi se od školky.* Hřbetem ruky si otře tvář, na které ji zašimrala slza.

Náhle se rozsvítí v předsíni. Ale jen na pár okamžiků a pak celý dům potemní. Maja se zaposlouchá, ale neslyší nic než noční ticho. Tohle nesnáší, když jdou ostatní spát dřív, než ona usne. Nakonec přeci jen upadne do neklidného spánku plného bláznivých snů. Zdá se jí, že vstupuje do nové školy, ale místo školní třídy se otevrou dveře pavilónu opic a namísto učitelky na ni kývá maminka kamarádky Monči. Maje se v tom snu trochu uleví, protože Mončina mamka je fajn. Ale najednou padne mlha, která je hustší a hustší, a Maja vůbec neví, kterým směrem má jít. Ten náhlý děs je tak silný, že ji to probudí. Venku je ještě tma, a tak zůstane zalezlá pod dekou a čeká, až začne svítat.

Tu noc už se jí usnout nepodaří. V půl sedmé zazvoní budík, jako každý všední den. Nikdy se jí nechce vstávat, ale dneska je to vysvobození. Promne si nevyspalé oči, podrbe se ve vlasech nad ušima a ve stejné chvíli, kdy se posadí na posteli, vejde do jejího pokoje mamka. Ale nevyvolává *Vstávej, lenochu!* jako obvykle. A dokonce si dneska odpustí i svůj popěvek *Hola, hola, škola volá*, což Maja považuje za její vrcholný trapnovýkon, a ona to ví a dělá to Maje naschvál a pak se tomu spolu smějí.

Tohle ráno je jiné. Maminka si k ní sedne na postel s tím, že dnes se do školy nejde. Snaží se být u toho sdělení veselá a skvěle naladěná, ale Maja moc dobře ví, o co tady jde. *Mamka dělá, jako by pro mě měla kdovíjaké bezva překvapení, ale ve skutečnosti se určitě jedná o to stěhování*, proběhne hned Maje hlavou. Ale maminka znovu promluví, a tím ji z těch úvah vytrhne. A pak začne vyprávět o nových kamarádech, kteří na ni v Praze čekají, o tom, jak budou spolu zařizovat její nový pokojíček, i o spoustě kin, obchodních domů a bazénů, kterými je Praha posetá, a o výpravách starou Prahou, které podniknou s tetou Blankou. A v sobotu že samozřejmě budou jezdit na lyžařské tréninky a závody do Špindlu, na tom se prý nic nezmění.

Najednou se Maje to stěhování nezdá ani zdaleka tak děsivé jako v noci. Vlastně vůbec nechápe, proč se toho tolik bála. Teď má naopak pocit, že se možná malinko i těší. *Může to být dobrodružství. Nová škola, noví kamarádi a hromada nových zážitků. A o víkendech se bude vídat s lidmi z lyžařáku, bude to v pohodě.*

A pak se spustí velké přípravy na stěhování z Nové Paky do Prahy. Ze všeho nejdřív musí s mamkou do školy. Je potřeba

podepsat nějaké papíry, které jsou v ředitelně už připravené, pak si podají máma s ředitelkou ruku na rozloučenou a nakonec podá paní ředitelka ruku i Maje a popřeje jim oběma hodně štěstí. O přestávce ještě zajdou za třídní a Maje je při loučení smutno, protože má tuhle učitelku moc ráda.

No a potom už jen strkají oblečení do pytlů a knížky skládají do krabic, skleničky obalují novinami a nosí věci sem a tam. Máma se každou chvíli Maji zeptá, jestli to či ono nemá vyhodit, ale na odpověď nečeká a stejně si to udělá po svém.

„Co tahle mikina? Je ti už krátká,“ máma mikinu chytne za šev v ramenou a přiloží letmo k Majině trupu.

Maja nevěřicně zakrouť hlavou a povytáhne obočí. „To je crop top, mami.“ Pak se nasouká do dva roky staré mikiny, aby předvedla, že v tomto případě je problém pouze v mámině staromódnosti.

„No, moc pěkný, ukaž,“ zareaguje na to máma s ironií v hlase a natáhne pro mikinu ruku. I Maja musí v duchu uznat, že z ní prostě vyrostla, ale nahlas by to v životě nepřiznala. A tak to jde pořád dokola a je to strašná nekonečná otrava.

Je sobota devět večer, když se konečně otevřou dveře jejich nového bytu v Praze. Maja se nadechne a pravou nohou překročí práh. Dělá to tak vždycky, když někam vstupuje poprvé. Pro štěstí. A má pocit, že v tomhle domě se jí štěstí vážně může hodit. Zdá se jí obrovský. Vyrostla v malém domku na kraji malého

městečka, a teď má bydlet ve dvanáctém patře tady toho obra se dvěma rychlovýtahy?

„Tak co? Začneme exkurzí?“ mrkne na Maju s mamkou táta, hned jak za nimi zaklapnou vchodové dveře. Obě kývnou, a tak táta spustí výklad, jako by je prováděl zámeckými komnatami, a ne bytem, kde musí překračovat všechny ty krabice a pytle, které sem během dne nanosili stěhováci. „Zde, dámy, můžete vidět rozlehlou luxusní koupelnu,“ otevře jedny z dveří a rozsvítí, „a toto, prosím, je moje budoucí skromná útulná pracovnička,“ a nechá obě nahlédnout do další místnosti. Maje ten tátův výklad připadá legrační. A také trochu trapný. Ale nevadí jí to, je to docela sranda. „A nyní pozor!“ vytrhne ji z úvah tatka a významně zvedne prst, aby upoutal jejich pozornost. Pak obřadně otevře další dveře a pokyne Maje, aby vešla dovnitř. „Právě vstupujeme do dětského, tedy omlouvám se, studentského pokoje.“

Mariana opatrně vkročí do místnosti a pak jen ohromeně stojí a rozhlíží se kolem sebe. „Tohle bude můj pokoj?“ přejíždí pohledem z jednoho rodiče na druhého a v očích má natěšené otazníky, protože ten pokoj je krásný. Je prostorný s okny až na zem a s výhledem na tisíce světýlek, kterými se teď večer Praha blýská.

„Hezký, vid’?“ spokojeně se usmívá maminka, která ten byt do teď viděla jen na plánu.

A pak si celá rodina konečně sedne ke stolu v novém obývacímu a popíjejí čaj z hrnečků, které mamka vyhrabala v jedné z krabic. Moc nemluví, jsou strašně unavení. Vybalování nechají na zítra...

„Tak dobrou,“ slyší o něco později Maja mámin ztišený hlas od dveří svého nového pokoje.

„Dobrou,“ zívne a přitáhne si pod bradu deku s oblíbeným kostičkovaným povlečením, které stále ještě voní po jejím starém dětském pokojíku.

V pondělí ráno se Mariana znovu zhluboka nadechne, když se s mamkou přiblíží k obřím dveřím nové školy, a opět překročí práh pravou nohou. Pro jistotu, co kdyby to s tím štěstím opravdu fungovalo. Školní budova vlastně vypadá hodně podobně jako ta v Pace. Je velikánská, docela stará, ale není historická, jako třeba zámek, jen prostě stará s hnědošedou fasádou. Jen na rozdíl od té v Pace není obklopená parkem, ale starými pražskými činžáky. Vyučování ještě nezačalo, a tak čekají s mamkou před třídou, až přijde třídní učitelka.

Maja se cítí příšerně. Její budoucí spolužáci ji okukují, jako by jí na hlavě seděl přinejmenším papoušek anebo ještě spíš pštros. *A páchne to tu zkaženými citróny. Nebo je to saponát na podlahu s citrónovou vůní? Možná.* U okna stojí nějaké tři holky. Dívají se směrem k ní a vždycky, když jedna z nich ostatním něco pošep-tá, propuknou v hlučný záchvat smíchu. *Nevšímej si jich. Jako by to byl jen otravný hmyz. NE-JSOU-TU!!!* přesvědčuje Maja samu sebe v duchu, ale na dobrém pocitu jí to moc nepřidá. A tak se aspoň otočí, aby se na ně nemusela dívat.

Na druhém konci chodby se objeví nějaká učitelka. *To jistě ne-bude ta naše,* bleskne Maje hlavou. Svou budoucí třídní si představovala mnohem mladší a hezčí. Takle má zavalité tělo, na které

bezprostředně navazuje hlava. Krk jí buď úplně chybí, nebo je zakrytý několika měkkými bradami. Na hlavě jí trůní drdol neuvěřitelných rozměrů, který se při chůzi ani nehne, a ve výrazu obličeje se zrcadlí odpor, jako by se žáků, mezi kterými teď musí projít, štítila. Mariana s hrůzou sleduje, jak učitelka postupně míjí všechny dveře ostatních učeben, a míří přímo k té jejich. Maja instinktivně udělá krok směrem k mámě.

„Šafrová,“ promluví učitelka tak hrubým hlasem, že se Maja musí pohledem ujistit, že to není učitel.

„Elišková. Těší mě. Tohle je Mariana,“ odpoví maminka a postřící Maju dopředu.

„Dobrý den,“ pípne Maja a nesměle vzhledne vzhůru. Rozpačitě pohne pravou paží směrem k učitelce. Zapomněla se mámy zeptat, jestli si má s novou učitelkou při seznamování potřást rukou.

„Jsem zkušená pedagožka. Rukama mi prošly stovky žáků. Nemusíte mít obavy,“ spustí hned Šafrová svým basem, aniž by Maje věnovala sebemenší kousek pozornosti. Potom roztáhne pusku do grimasy, o které se zřejmě domnívá, že je to úsměv. „Tak na shledanou,“ prohlásí nakonec a zmizí ve dveřích s cedulkou VI.C.

A tak Maja ruku připravenou k pozdravu zase stáhne a dělá jakoby nic.

„Je docela milá, ne?“ usmívá se maminka. Snaží se být pozitivní.

Maja jen pokrčí rameny. „Nezdálo se mi. Bavila se jenom s tebou. Na mě se ani nepodívala. Vůbec nevím, jestli si všimla, že stojím vedle tebe.“

Vtom začne zvonit.

„Tak držím palce, Marjáanko. Utíkej do třídy,“ slyší Maja přes drnčení školního zvonku. Pak ji máma letmo pohladí hřbetem ruky po tváři a stiskne jemně rameno na rozloučenou. A než se Mariana stačí rozkoukat, je pryč. Všichni jsou pryč. Rozhlédne se po chodbě, ale ta je najednou tichá a pustá. Váhavě stiskne kliku a vejde do třídy. Zůstane stát u dveří, protože neví, co má v té situaci dělat. Nikdo ji nedrží kolem ramen ani nenazývá novou kamarádkou, jak to zná z filmů a jak si to představovala.

NOVÁ TŘÍDNÍ

„ cenila bych, kdyby VŠICHNI moji žáci přicházeli na hodinu včas,“ ozve se hlas učitelky Šafrové ještě o stupeň hrubším tónem než na chodbě. „Toto je vaše nová spolužačka z Nové Paky, Mariana Eliášová,“ pokračuje učitelka a otočí se směrem ke dveřím, kde stojí bezradná Maja. „Do školy v Pace něco jako zvoněk zřejmě ještě nedorazilo, takže Eliášová neví, že po zvonění nemá na chodbě co dělat,“ dokončí Šafrová svůj uvítací proslov. Pár holek se zachichotá.

„Je to pako z Paky!!!“ vykřikne jedna ze tří dívek, které se předtím na chodbě mohly potřhat smíchy, jen když Maju z dálky pozorovaly. Celá třída se rozesměje. Učitelka práskne dlaní o stůl tak, že všichni ztuhnou.

„Mohla by sis, Eliášová, konečně někam sednout a přestat dělat třídu kašpárka?!“ ozve se znovu učitelčin hlas od katedry.

Mariana se rozhlédne po učebně. Úplně všichni koukají jejím směrem. Chce se jí brečet. *Nesmím se rozbulet! Ted' ne!* přemlouvá Maja v duchu sama sebe. Spěšně přejíždí místnost očima, až najde volné místo vedle kluka v druhé lavici u dveří. Je drobný a blondáté kudrny mu trčí na všechny strany. Vyšle k němu távavý pohled. Ten kluk se na ni spiklenecky zašklebí a posune se trošku doleva, aby se vedle něj pohodlně vešla. Je mu za ten projev

přátelství nesmírně vděčná. Má pocit, že další kousavou poznámku na svou adresu by už neunesla. Doufala sice, že bude sedět vedle nějaké holky, ale to je jí teď jedno. Co nejrychleji se posadí, hlavně ať už přestane být středem té nepříjemné pozornosti. Před jejím novým sousedem leží na lavici jen propiska a linkovaný sešit. Maja zaloví v batůžku a položí před sebe totéž. Kluk pak opatrně, téměř neslyšně vytrhne ze středu sešitu kousek papíru a načmárá na něj vzkaz a psaníčko k ní postrčí. Stojí tam:

Na ty káči pitomý i na Šafrbabu se vykašli.

Mě taky ta ropucha proměněná v učitelku nesnáší.

Já jsem Marek.

Maja se pousměje a stočí pohled směrem ke svému novému sousedovi. *Hurá! Zdá se, že úplně všichni tady nejsou padlí na hlavu,* pomyslí si a znovu si Marka zběžně prohlédne. Na první pohled by si ho asi za kamaráda nevybrala. *Má odřenou kůži pod nosem, zarudlé oči nejspíš od alergie, a pokud nemá výjimečně dlouhé nohy, bude nejmenší o půl hlavy menší než já,* běží dál bezděčně Marianě hlavou.

Ale vypadá to, že nakonec bude asi docela fajn. Pak naškrábe na lístek poděkování a přehnutý ho posune zpátky Markovi.

Na ty káči pitomý i na Šafrbabu se vykašli.

Mě taky ta ropucha proměněná v učitelku nesnáší.

Já jsem Marek.

Dík. Já jsem Maja

Ale ještě, než si ho od ní stihne Marek převzít, ozve se zase ten děsivý hlas třídní učitelky.

„Tak tohle tedy rozhodně ne! Co to tam máš za vzkaz?! Kdo ti to poslal?“

„Nikdo. To je...“, na vteřinku se odmlčí, „naše nová adresa,“ nakonec s kamennou tváří zalže Maja.

„Dej to sem!“

V Marianě ani v Markovi by se v té chvíli krve nedořezal. Jestli si jejich třídní ten vzkaz přečte, budou mít strašný průšvih. Dostanou nejmíň dvojku z chování.

„Ale, já bych možná netrefila domů,“ lže dál Maja. Nechce žádný strašný průšvih, a už vůbec ne dvojku z chování. Šafrová ovšem nesmlouvavě natáhne ruku a Maja jí lísteček neochotně podá.

„Po hodině si to můžeš vyzvednout. A neboj se, že by se o tvém otřesném chování nedozvěděli rodiče. Jestli jsi tohle mohla provozovat ve staré škole, tak tady na něco takového opravdu zvyklí nejsme.“

Až to rozbalí, je konec, běží Maje hlavou. Šafrová nese lísteček štítlivě mezi prsty ke katedře. *Ted' to přijde*. Maja s Markem se na sebe podívají s hrůzou v očích. Pak se ale Marek zhoupne na židli a poté už následuje jen hrozný rachot, jak se i s židlí zřítí na zem. Třídou to zašumí. *Je to génius*, bleskne Marianě hlavou, protože učitelka v té chvíli odloží psaníčko na svůj stůl a přestane mu věnovat jakoukoli pozornost. Místo toho na jedno nadechnutí vychrlí, že s bandou hlupáků, grázlů, lemplů a chuligánů, kteří rostou pro kriminál, nebude ztrácet čas.

„Rozdejte si papíry!“ zasyčí nakonec mezi semknutými rty a vztekle položí na první lavici štůsek čistých linkovaných papírů, které si žáci bleskově pošlou dozadu a postupně rozeberou. Kromě Maji už všichni vědí, co bude následovat. Potom se jejich třídní vrátí zpět ke katedře, otevře vlastnoručně sepsaný sešit „DIKTÁTY PRO ŠESTÝ ROČNÍK“ a pustí se do diktování. Maje se to zdá nekonečné. Snaží se soustředit, ale v tom textu je spousta slov, u kterých nemá ponětí, jak se píší, a u některých si ani není jistá, co znamenají.

Poté, co tahle hrůza skončí a Maja svůj diktát odevzdá, zaostří pohled na místo, kam předtím učitelka odložila to nešťastné

psaníčko. Ale onen kousek papíru přeložený napůl tam není. Vypadá to, jako by prostě zmizel. *Možná někam zapadl, anebo už ho má dávno Šafrová v kapse.* V té chvíli vytrhne Maju z přemýšlení další vlna zlosti valící se z úst jejich učitelky. Tentokrát je ovšem namířená proti klukovi v poslední lavici, který si jednu chybu opravil až poté, co učitelka zavelela: „Odložte tužky!“

O psaníčku pak už po zbytek hodiny nepadne ani zmínka. *Možná si Šafrová vážně myslí, že je tam jenom ta naše nová adresa. Tak proč by to četla? Ale kam to psaníčko zmizelo?* znovu vytane Maje na mysli, když tok jejích myšlenek přeruší zvuk školního zvonku.

Následující přestávka je snad ještě horší než hodina češtiny. Sotva za učitelkou zapadnou dveře, jejich lavici obestoupí ty tři protivné holky, které na ni civěly na chodbě a které se jí pak nejvíc ze všech vysmívaly, když přišla do třídy. A půlka spolužáků to se zájmem sleduje. Ne, že by všichni byli na straně těch tří, ale může to být zajímavá podívaná. Ostatní tomu nevěnují pozornost nebo aspoň dělají, že je to nezajímá.

„To je páreček! Úchyl Průša a buranka z Paky!“ Pošklebuje se blondátá krasavice, podle všeho vůdkyně téhle holčičí partičky.

„Jmenuju se Marek, a jestli nejsi úplně blbá nebo hluchá, mohla jsi postřehnout, že tohle je Mariana, Vendelíno.“

„Nebud' drzej, Průša, nebo si na tebe po škole počkáme. A koukej navalit svačinu!“ předvádí se další dračice. „A copak má ke svačince naše vesničanka?“ dodá ještě a provokativně se opře

o lavici přímo proti Maje a svůj obličej přiblíží nepříjemně blízko tomu Majinu.

„Nejspíš domácí vajíčka přímo z jejich vlastního kurníku. Kvokvokvo,“ nenechá se zahanbit třetí z party a ostatní dvě se zase hlučně zasmějí.

„Trhni si,“ pokračuje v protiútku Marek. Sám je překvapený, kolik odvahy v sobě najednou má. Chce Marianě oplatit, že kvůli němu lhala a tolik riskovala. A přitom ho mohla klidně prásknout. Ona přece napsala jen *Dík*, na tom není nic tak závadného. Sama by z toho byla v tu ránu venku. To on napsal ty věci o ropuchách a tak. Vděčně se na Maju podívá. „Pojď. Kašlem na ně.“

Maja sice neví, kam má jít, ale ráda Marka následuje ven ze třídy. Kamkoli. Ve dveřích ještě slyší Vendelíninu přítelkyni Noru: „Vem si chůdy, Průša! Ať se můžete s burankou líbat! CHACHA-CHACHA!!!“

Marek jí opravdu sahá někam do půlky uší. Ale vzhledem k tomu, co spolu během minulé hodiny prožili, si je Maja docela jistá, že zrovna tohle je jí fakt jedno. A upřímně řečeno, momentálně nemá příliš na vybranou. Nezdá se, že by noví spolužáci hodlali soutěžit o její přízeň. Marek je zatím jediný spojenec. A navíc s ním nutně potřebuje mluvit o té záhadě se zmizením jejich psaníčka.

„Jsou pořád tak trapný, nebo mají dneska blbej den?“ kroutí Maja hlavou nad rádoby vtipnými hláškami svých nových spolužáků.

„Špatná zpráva,“ směje se Marek, „dnešek byl jeden z jejich lepších dnů.“

„To není možný,“ pochybuje Mariana. „Nic trapnějšího se snad už ani nedá vymyslet, ne?“

„Dá! V tom jsou fakt nepřekonatelný!“ směje se Marek. Konečně potkal někoho, kdo to vidí, nebo někoho, kdo má odvalu to vidět, a dokonce vyslovit. Mezitím dojdou na konec chodby. Tady v prostoru mezi oknem a třemi velkými květináči s bujnou zelení snad budou mít chvíli klid.

„Všimla sis, JAK to psaníčko zmizelo?“ vyhrkne Marek, sotva se společně vklíní do vyhlédnutého prostoru.

„Přesně o tom jsem s tebou chtěla mluvit.“

„Á, támhle jsou!“ přetrhne jejich hovor ječák Nory, která stojí na druhém konci chodby a ukazuje na ně prstem.

„Tady to nepůjde. Vidiš tamty stromy?“ a Marek naznačí pohledem ven směrem k neudržovanému parčíku. „Uprostřed je obrovská lípa. Tak v jednu nahore. Ale ať tě NIKDO nevidí.“

Maja stihne už jen neznatelně přikývnout, když se mezi větvičkami fikusů benjamína vynoří šklebící se obličej Vendelíny. A vedle ní se cpe Dora a za nimi Nora. Dora vypadá trochu jako kynutý knedlík, i se tak chová. Prostě taková bílá nadýchaná záležitost bez chuti a zápachu. Zkrátka příloha, která může chutnat jako rajská nebo jako svíčková, vlastně jako cokoli, k čemu ji položí. Nora by byla docela hezká, kdyby se nesnažila za každou cenu vypadat jako Vendelína. No a Vendelína je prostě oživlá Barbie. *Je vážně krásná, škoda, že je tak zlá*, běží Maje hlavou a současně se modlí, ať už zazvoní. Má pocit, že další „vtipnou“ poznámku na svou adresu by už neunesla. Jenomže místo zvonku se ozve zlověstné lupnutí. To se největší větev pod nápořem těch dvou

odlomila od stromku a zůstala viset jen na několika posledních vlákních směrem k zemi.

Vtom se ozve hrubý hlas jejich učitelky. „Co děláte u těch květin, děvčata?“

„Snažíme se napravit, co Eliášová poničila,“ lže Vendelína a s přehrávanou něžností pozvedá oběma rukama odlomenou větev.

„Ano, ano,“ přidává se Dora a bezelstně na učitelku vykulí oči.

„Proč jsi to udělala, Eliášová?“ Šafrová stáhne rty a propálí Maju tím nejprísnějším pohledem.

„Já to neudělala,“ odpoví s nehraným údivem Maja. Připadá si tady jak na jiné planetě. Co to má znamenat? Ona tedy také lhal kvůli tomu psaníčku, ale tím neubližovala nikomu druhému.

„Ona to OPRAVDU neudělala,“ hájí Marianu Marek.

„Udělala! Udělala! My jsme ji viděly! Že jo!o!“ vřeští Vendelína a očima hledá podporu u svých kamarádek. Nora i Dora horlivě přikyvuji.

„Dobře, Eliášová, už mám toho tvého chování akorát tak dost. Hned první den ses tedy opravdu předvedla. Po vyučování za mnou přijď,“ přikáže Šafrbaba a pak už následuje jen krutý pohled, který má říct, že nic dalšího nechce slyšet.

Celou matematiku pak Maja musí přemýšlet, co je tohle za divnou třídu. *Parta tří holek si vybere nejmenšího kluka s alergií skoro na všechno, posmívají se mu přede všemi, berou mu svačiny, a kdo ví, co*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tajemství 20. poledníku.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.